

De Domme, der ere fældede og kunne fældes i dette Spørgsmaal af en hvilken som helst anden Mand eller Myndighed, ville vise sig at være til ingen Verdens Nytte. De Domme, der fældes i den politiske Partipresse over de 2 Mænds tidligere Færd, kunne efter Sagens Natur umuligt skaffe Ro og Klarhed til Veje.

En Dom, afsagt f. Eks. af Folketinget, gennem en Beslutning eller en Dagsorden, noget, der en Gang imellem har været talt om, vilde af gode Grunde faa akkurat lige saa liden Vægt.

Der staar da ingen anden Vej tilbage end den, der her er foreslaaet: at æske Rigsrettens Afgørelse.

Vi ere gaaede med til dette Forslag først og fremmest med det for Øje at faa Spørgsmaalet om de to tidligere Ministres Skyld og Medansvar bragt ud af Verden. Det maa ikke blive ved at være et Stof til endeløs Agitation her i Landet.

Bliver Udfaldet af Rigsrettens Prøvelse det, at der gaar Dom over de to Mænd, vil ingen bagefter fornuftigvis kunne bebrejde os, at vi have hjulpet til, at Retten har faaet sin Gænge.

Gaa de Herrer frikendte ud af Sagen, vil det ikke mindst være til Gavn for dem selv og navnlig for deres fremtidige Deltagelse i det offentlige Liv, at Spørgsmaalet om deres Ansvar er prøvet og afgjort paa denne Maade af den eneste kompetente Domstol.

Men i hvert Tilfælde vil Sagens Afgørelse ad Rettens Vej have den overordentlige Betydning, som i Øjeblikket ikke kan værdsættes højt nok, at den opskræmte offentlige Mening vil have faaet et stærkt og berettiget Krav opfyldt, der, som Forholdene nu ere komne til at ligge, ikke kan opfyldes paa nogen anden Maade end den, her er foreslaaet.

Denne Rigsretssag vil saaledes kunne blive til Gavn for den indre Fred i vort Land, for Genoprettelsen af den nedbrudte Tryghedsfølelse i Folket. Den vil i Virkeligheden være i alle Parters Interesse, ikke mindst i den anklagede Parts. Den er ved Forholdenes Magt bleven et nødvendigt Led i den Genrejsningsproces, som maa gennemføres i Danmark. Derfor have vi anset det for rigtigt at yde

vor aktive Medvirken til, at den kommer i Stand.

Borgbjerg: Det forekommer mig unaturligt at gøre denne Forhandling til en Forhaandsprocedure. Jeg synes, Sagen er naaet til det Stadium, hvor Tinget har at sige sin Mening om, hvorvidt det vil indanke Sagen for Retten eller ikke gøre det. Og naar det er sket, er det Domstolen, som har Ordet, og saa gøre vi andre rettest i at tie.

Hvad Socialdemokratiet mener om Rigsretssagens Indhold, om de to forhenværende Ministres Ansvar, har jeg ved adskillige tidligere Lejligheder haft Anledning til at fremsætte paa Gruppens Vegne, senest da vi for nylig forhandlede om et Udvalgs Nedsættelse. Jeg agter derfor ikke ved denne Lejlighed at gaa ind derpaa, medmindre man fra anden Side skulde ønske eller udøske til en saadan Debat. Da er jeg naturligvis rede til at give Svar.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet (Pedersen-Nyskov) lod den Motivering, som han og hans Meningsfæller have fremsat i Udvalget, ganske ligge. Jeg skal da ogsaa lade den ligge. Den forekommer mig saa svag og angribelig, at det i og for sig vilde være et meget tilfredsstillende Arbejde at tage den frem, men da den ærede Ordfører ikke selv har gjort det, antager jeg, at denne lange Motivering nærmest er tænkt brugt til Optryk i den paagældende Partipresse, medens den af selve Ordføreren erkendes at være saa svag og saa angribelig, at den ikke egner sig som Grundlag for en alvorlig Debat her i Salen. Jeg skal derfor ogsaa af den Grund lade den ligge.

Jeg skal da opfordre alle mine Meningsfæller til at stemme for Rigsretstiltale. For det første tro vi, at netop fuld Klarhed i denne Sag er absolut nødvendig, om det politiske Liv skal kunne fortsættes uden Paavirkning af uvedkommende Hensyn og uden Fare for Forgiftning, og om de to forhenværende Ministre i Fremtiden skulle kunne deltage i det politiske Liv. Derfor er Rigsretssagen nødvendig. Vi tro, at hele Landet kræver denne Rigsretssag, ikke